

● Acest manuscris îi prezintă pe William I, Henry I și Ștefan, în calitate de protectori ai Bisericii. Aceștia țin în mâini mănăstiri pe care ei înșiși le-au fondat la Battle, Reading și Faversham. William al II-lea (dreapta sus) ține în mână o clădire seculară, Westminster Hall. Contrastul dintre patronajul altor regi și interesele seculare ale acestuia explică de ce William nu era atât de popular.

● Thomas Becket a acceptat în silă funcția de arhiepiscop de Canterbury. El se considera un apărător al bisericii împotriva abuzurilor regale. Acest lucru a dus la asasinarea sa în anul 1170.

construiseră), a creat un serviciu civil deosebit de eficient, a impus o serie de impozite, a căror plată a început să înlocuiască obligația feudală de serviciu personal.

Un aspect important al creșterii autorității regale a fost modul în care tot mai multe cazuri erau prezentate spre judecată curții, unde, în general, beneficiau de o judecată mai dreaptă decât la curțile lorzilor locali. Curțile bisericilor erau de asemenea nesatisfăcătoare, deoarece orice răufăcător care putea pleda pentru "beneficiul clerului" (adică absolvirea în calitate de membru al clerului), primea o sentință foarte ușoară chiar și pentru cele mai grave crime.

Pentru a pune capăt acestor proceduri precum și altor privilegii clericale, Henry I-a numit pe prietenul său, cancelarul Thomas Becket, în

funcția de Arhiepiscop de Canterbury. Însă, după ocuparea postului, Becket a devenit susținătorul Bisericii, urmând o luptă înverșunată. Influența fiind de niște cuvinte ale regelui spuse la supărare, patru cavaleri l-au asasinat pe Becket în Catedrala Canterbury (1170). După moartea acestuia, Henry a fost silit să-și ceară iertare pentru propria sa vină indirectă și să facă concesii. Deși și-a redobândit în mare parte autoritatea asupra Bisericii Engleze, tribunalele clericale și-au păstrat independența pentru încă 3 secole și jumătate.

Un imperiu în creștere

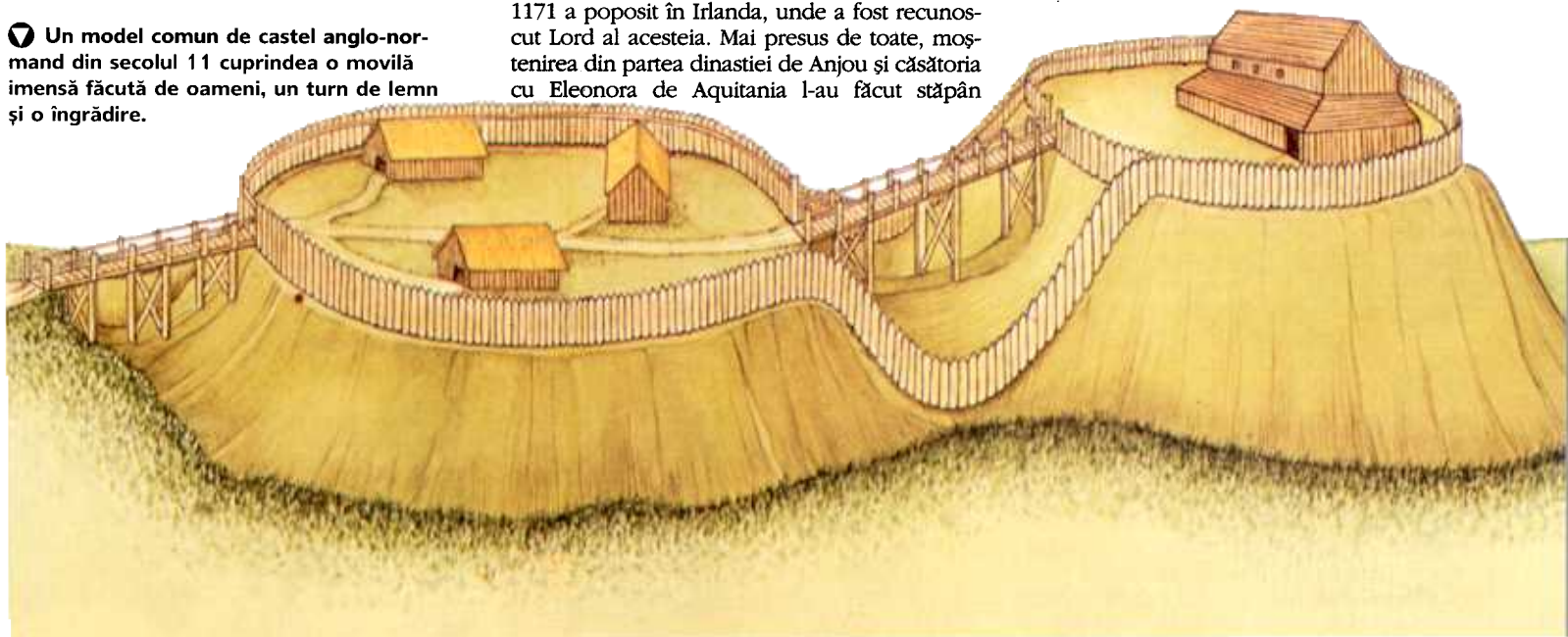
Proprietățile lui Henry se întindeau cu mult în afara Angliei și Normandiei. A obținut prin forță o supunere nominală din partea Scoției, iar în 1171 a poposit în Irlanda, unde a fost recunoscut Lord al acesteia. Mai presus de toate, moștenirea din partea dinastiei de Anjou și căsătoria cu Eleonora de Aquitania l-au făcut stăpân

peste o suprafață a Franței mai întinsă decât a regelui Franței. Totuși, acest imperiu – în realitate o acumulare de proprietăți separate – a produs vrajbă între regii francezi, chiar mai serioasă decât opoziția anglo-normandă. În concluzie, aceștia profitau de fiecare ocazie pentru a provoca tulburări între supușii lui Henry și pentru a exploata ambițiile celor patru fii ai săi, ai căror numeroase comploturi și răzvrătiri au întunecat ultimii ani ai domniei acestuia.

Richard Inimă de Leu

Fiul lui Henry, Richard I (1189-99), cunoscut sub numele de Inimă de Leu (Coeur de Lion), a fost considerat de către contemporanii săi un mare războinic, ce și-a câștigat faima în timpul celei de-a Treia Cruciade (1189-92). Istoricii de

● Un model comun de castel anglo-normand din secolul 11 cuprindea o movilă imensă făcută de oameni, un turn de lemn și o îngrădire.

DATE IMPORTANTE

1066

Cucerirea Normandă a Angliei

1069-70

William I devastează nordul

1086

Cartea judecătii de apoi este completată

1120

Moartea prințului William în Corabia Albă

1135-54

Domnia lui Ștefan: "Anarhia"

1154-89

Domnia lui Henry al II-lea

1170

Asasinarea lui Thomas Becket

1189-92

Richard I ia parte la a Treia Cruciadă

1192-94

Richard cade prizonier în Germania

1199-1216

Domnia lui Ioan

1204

Pierderea Normandiei

1208

Anglia sub interdicție papală

1213

Ioan se supune papei

1214

Lupta de la Bouvines

Picturepoint

care se baza Ioan în războiul ce a urmat împotriva regelui francez, care a cucerit rapid regatul Normandiei și toate celelalte pământuri ale Angevinilor din nordul râului Loara.

În ciuda acestei lovituri adusă prestigiului său, Ioan s-a implicat într-un nou conflict. După o dispută între rege și călugării din Canterbury referitoare la alegerea unui arhiepiscop în 1207, Papa Inocențiu III a respins candidații ambelor părți, numindu-l în funcție pe propriul său ales, Stephen Langton.

Ioan a refuzat să-l accepte. Asemenea monarhilor de pretutindeni, regele a considerat că el trebuie să aibă primul cuvânt în alegerea înaltului cler, de vreme ce, în Evul Mediu, Arhiepiscopul de Canterbury era una dintre personalitățile marcante ale regatului. Ioan îl considera dușman pe Langton.

Stăpân feudal

Fără un compromis între rege și papă, curând problemele s-au agravat. În 1208, Papa Inocențiu a impus Angliei o interdicție, înlăturându-i pe englezi din serviciul Bisericii. Totuși, Ioan a sfidat neîncetat papalitatea până în anul 1213, când Inocențiu l-a detronat, permițând invazia lui Filip II al Franței. Nefiind sigur de sprijinul celor de acasă, Ioan a decis să se supună – făcând însă acest lucru la modul cel mai avantajos. În consecință, l-a considerat pe papă stăpânul său feudal, aducându-i omagii pentru Anglia și Irlanda.

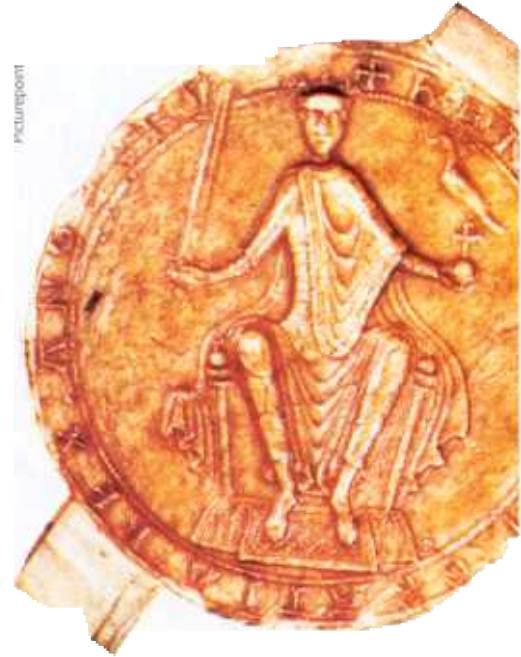
De asemenea, Ioan a format o coaliție anti-franceză cu cei din familia Fleming și cu Sfântul Împărat Roman. Însă, o înfrângere dureroasă în bătălia de la Bouvines (1214) a pus capăt pentru totdeauna speranțelor sale de a recupera pământurile pierdute din nordul Loirei. După această înfrângere tristă, opoziția împotriva regelui Ioan în Anglia a culminat într-o mare criză constituțională.

Picturepoint

⊗ Tribunalul Protectorilor Comuni, înființată ca o parte separată a Tribunalului Regal în anul 1178. Extinderea activităților judiciare ale coroanei, sub Henry al II-lea și fiii săi, a dus la această diviziune. Tribunalul Regal călătorea în toată țara, în timp ce Tribunalul Protectorilor Comuni se afla la Westminster.

⊗ Pecetea lui Henry al II-lea. Henry a inspirat loialitatea completă a unei administrații numeroase în Anglia și în celelalte teritorii ale sale dincolo de Canalul Mânecii.

Picturepoint

mai târziu, însă, au fost mai puțin entuziaști, subliniind faptul că Richard își neglijase regatul, folosit doar în scopul finanțării aventurilor sale în străinătate. Printre acestea a fost capturarea și întemnițarea lui în Germania (1192-94), când se întorcea de la Cruciadă și pretinderea unei sume mari pentru răscumpărarea sa.

La întoarcere, Richard s-a luptat în Franța cu tovarășul său cruciat Filip II. Însă a murit, doborât de o săgeată, în timp ce conducea asediul unui castel ne semnificativ în cadrul unei dispute mai puțin importante.

Un succes osândit

Pe patul de moarte, Richard l-a numit succesori pe fratele său Ioan (1199-1216), alegerea sa fiind susținută de baronii din Anglia, Normandia și Aquitania. Însă o parte din Angevini îl preferau pe nepotul lui Ioan, tânărul Arthur de Brittany, iar Filip II al Franței a profitat de ocazie, susținându-l și slăbind astfel "imperiul" Angevin. În timpul luptei care a urmat, Ioan a reușit să-l captureze pe Arthur. S-a crezut că moartea acestuia, survenită după un an (1205), a fost provocată de Ioan.

O figură admirată cum era cea a regelui Richard ar fi putut înlătura orice îndoială într-un asemenea caz, mai ales datorită faptului că moartea lui Arthur rezolvase convenabil disputa pentru succesiune. Însă, deși Ioan era un rege competent și nicidecum ticălosul din legendă, întotdeauna părea să apară ceva legat de personalitatea sa, ce inspira neîncredere, toate proiectele sale fiind sortite pieirii.

În orice caz, repulsia generală provocată de moartea lui Arthur a subrezit sprijinul pe

⊗ Geoffrey de Anjou, poreclit "Plantagenet" (ramură de arbust), după decorația de pe coif, cuvânt ce a devenit numele unei dinastii regale.

⊗ Regele Ioan și Filip II al Franței fac pace. Aceasta a fost însă de scurtă durată. Filip a folosit disputele feudale drept scuză pentru preluarea conducerii Normandiei.

Bulloz